

Ἔλα

Ἔλα

Στὴ χώρα τῶν χιονιῶν, τῶν δακρύων καὶ τῶν μαρτύρων, τὴν ἀχανὴ Σιβηρία, εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἡ Ἐλενα Μαχάνκοβα, τὸν Αὐγουστο μῆνα, σιὰ 1977 χρόνια ἀπὸ Χριστοῦ. Ἰδιαιτέρη πατρίδα τῆς ἦταν ἡ μεγαλοῦπολη Μπαρναούλ.

Τὸν καιρὸ πού γεννήθηκε ἦταν ἀκόμα νωπὰ τὰ σημάδια τοῦ Σταλινικοῦ καθεστώτος, πού θέλησε νὰ ξεριζώσῃ ὅ,τι πνευματικὸ καὶ ἀνώτερο κρύβει μέσα του ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ τὸν πείσῃ ὅτι εἶναι μιὰ χούφτα στάχτη. Στάχτη πού θὰ ἐνωθεῖ μὲ τὴ στάχτη τοῦ ὑπόλοιπου κόσμου καὶ θὰ περάσῃ στὴν ἀνυπαρξία. Ὅποιος τοημοῦσε νὰ ἀντισταθεῖ, ἄς ἦταν κι ἡ τελευταία μπαμπούσκα, λογιζόταν πάραυτα ἐχθρὸς τοῦ λαοῦ κι ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ μὲ τὸ ἐγκλημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Σωρεῖα οἱ ἐκτοπίσεις, οἱ ἐξορίες, οἱ ἐκτελέσεις καὶ τὰ εἰδεχθῆ μαρτύρια, τέτοια πού ξεπέρασαν τὰ ἀρχαῖα, τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ τοῦ Νέρωνα. Ἡ Ἱστορία ἔχει καταγράψῃ νούμερα ἀπίστευτα, πού φτάνουν τὰ ἑκατομμύρια ψυχές, καὶ προσθέτει ἀκόμη στὸν οἰκτρό κατάλογο.

Τὸν καιρὸ πού γεννήθηκε ἡ Ἐλενα, τὸ «ἄστρο» τοῦ Σταλινισμοῦ δὲν μεσουρανοῦσε βέβαια, ἀλλὰ ἔκαιγε ἀκόμα μὲ τίς δυὸ ἰοβόλες ἀκτίνες του, τὴν ἀδειὰ καὶ τὴν τρομοκρατία. Ἔτσι, κατὰ τὸ σῆνηδες στὶς χῶρες τοῦ παραπετάσματος, ἡ Ἐλενα μεγάλωσε σὲ περιβάλλον ἀδειϊστικὸ καὶ ἔμεινε ἀδάππιστη, ὅπως καὶ οἱ γονεῖς τῆς.

Ὅμως τί μένει σταθερὸ ἀπ' τ' ἀνθρώπινα; Ποιὰ δόξα, ἐξουσία ἢ πλοῦτος; Ἦρθε ὁ καιρὸς πού σὰν χάρτινος πύργος ἔπεσε τὸ κα-

» « ΕΛΛΑ

σ' ἐμένα, κόρη μου ! »

σ' ἐμένα, κόρη μου

θεσιώς, άνοιξαν τά σύνορα τής πατρίδας της και μαζί μέ χιλιάδες συμπατριώτες της πήρε τό δρόμο τής ξενιτειάς, άναζητώντας καλύτερη τύχη. Στην όμορφη πόλη τής Νοτιοανατολικής Τουρκίας πού έγκαταστάθηκε, τήν πανάρχαια έλληνική Αττάλεια, όλα τής φαίνονταν καλά.

Άλλοι τόποι, άλλοι λαοί οί Μεσογειακοί. Πió πολλύ τό φώς, γλυκιά ή φύση, παιχνιδιάρια ή θάλασσα. Γι' αυτό κι οί άνθρωποι πió ζεστοί, πió ήρεμοι και χαμογελαστοί. Έπιασε δουλειά σέ λογιστικό γραφείο, κι όταν προσαρμόστηκε, πριν άκόμα μπεί στή ρουτίνα τής καθημερινότητας, τής έγινε ή πρόταση. Δέν τό σκέφτηκε και πολλύ. Στην ηλικία της και μάάλιστα στήν ξενιτειά, τί άλλο θά μπορούσε νά όνειρεύεται, παρά νά φιιάξει τή δική της φωλιά; Η περίπτωση του ντόπιου Τούρκου πού τής έκανε τήν πρόταση δέν ήταν εύκαταφρόνητη. Βέβαια ήταν μουσουλμάνος. Κι εκείνη; Τί ήταν εκείνη; Μία ξενιτεμένη Ρωσίδα, από άπλή και φτωχή οικόγένεια, χωρίς θρησκευτικά ενδιαφέροντα. Δέν θυμόταν στό σπίτι της νά είχαν μιλήσει ποτέ για τό Θεό. Κάποια άναζήτηση στήν έφηβική της ηλικία θάφτηκε στήν αύτάρκεια των σπουδών και τή μέριμνα για

τό αύριο. Έτσι δέν έβλεπε έμπόδια για τό γάμο μέ τόν Τούρκο. Άλλωστε εκείνος τής ύποσχέθηκε. «Εσύ τή θρησκεία σου κι εγώ τή δική μου». Κι έχοντας μέσα της ή Έλενα άμυδρά τό αίσθημα τής όρθόδοξης πίστης - κάποια διώματα από τίς γιαγιάδες του τόπου της και μή γνωρίζοντας σχεδόν τίποτα για τά μυστήρια τής εκκλησίας, δέχτηκε νά γίνει ό γάμος στό τζαμί. Μέ άβρότητα και γλυκόλογα τής μίλησε ό Ίμάμης. Ό άντρας της καμάρωνε για κείνη, και στους κύκλους του τή σύstavε ως μουσουλμάνα. Οί φίλοι του γαμπρού, θέλεις από φθόνο γιατί ήταν όμορφη και έκτακτη ή νύφη, θέλεις από ζηλωτισμό, του έλεγαν συχνά: «Επειδή τήν έφερες μία φορά στό τζαμί, νόμισες ότι τήν έκαμες και μουσουλμάνα»;

Πέρασε λίγος καιρός μέ καλοκαρπία, αλλά δέν άργησαν νά φανούν τά πρώτα συνέφεα στον όρίζοντα, πού άρχισαν νά σκιάζουν τήν εύτυχία τής Έλενας. Έβλεπαν στις ειδήσεις τίς δραματικές εξέλιξεις στή γειτονική Συρία. Φανατικοί μουσουλμάνοι έσφαζαν τους χριστιανούς χωρίς λόγo. Μόνο για τήν πίστη τους. Εκείνη λιπόταν άφάνταστα. Τί παραλογισμός! Τί άπανθρωπιά! Αντίθετα ό σύζυγός της χαιρέκακα επικροτούσε τά >

ἀποτρόπαια αὐτὰ ἐγκλήματα. Ἄρχισε νά τόν ἀποσπρέφεται γ' αὐτή του τή συμπεριφορά. Ἐκεῖνος ἔπιασε αὐτή της τή συμπάθεια καί τῆς ἔλεγε αὐστηρά: «Ἐσὺ εἶσαι μουσουλιμάννα. Τί νοιάζεσαι γιά τούς χριστιανούς;».

Πολλοί συμπατριῶτες της ἦταν χριστιανοί. Τούς συμπαδοῦσε κι ἀναρωτιόταν: «Υπάρχουν πιά φιλήσυχοι ἄνθρωποι ἀπ' τούς χριστιανούς;». Τελευταῖα εἶχε γνωρίσει κάποιες Ρωσίδες περίπου στήν ἡλικία της. Ἡ νοσταλγία της γιά τήν πατρίδα τήν ὁδήγησε στή συντροφιά τους. Ἦταν μιά πολύ ἀξιόλογη χριστιανική συντροφιά καί τῆς ἄρεσε πολύ. Ἐκτίμησε τήν ἀγάπη πού τῆς ἔδειχναν, τήν ἀνιδιοτέλεια, τήν ἀπλότητα, τή θερμή πίστη τους στό Χριστό. Ἐκεῖνες πῆγαιναν στήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία, τή μοναδική πού ὑπῆρχε στήν περιοχή. Γνώριζαν τόν ἱερέα κι ἔψαλλαν στίς ἀκολουθίες καί τή Λειτουργία. Κάποιες φορές πῆραν καί τήν Ἑλένα μαζί τους. Ἐνθουσιάστηκε! Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ στάλαζε γλυκασμό κι ἀνάπαυση στήν ἀνήσυχη ψυχή της, καί σά νά ξύπνησε ἀπό λήθαργο, ἄρχισε νά ρωτάει γιά ὅλα ὅσα γίνονταν στήν ἐκκλησία. Ζήτησε νά μάθει πῶς νά προσεύχεται, τί συμβαίνει κατά τή θεία Λειτουργία, τί εἶναι τά μυστήρια....

Τά νέα δέν ἄργησαν νά φτάσουν στό σύζυγό της. Τότε εἶδε ἕναν ἄλλο ἄνθρωπο. Ἦταν 6 Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 2013. Τή χτύπησε τόσο πολύ, μέχρι αἵματος, γιά τό παράπτωμά της νά πάει στήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία. Τῆς ἀπαγόρευσε νά ξαναπάει, ἂν ἤθελε νά τά πᾶνε καλά καί νά ζήσει κοντά του εὐτυχισμένη. Κεραυνός ἐν αἵθρᾳ. Τί θά ἔκανε τώρα; Πρὸς τό παρόν ἔφυγε ἀπό τό σπίτι καί ἔμενε σέ μία ἀπό τίς χριστιανές φίλες της, τήν Άννα. Ἄκουγε πῶς κι ἄλλες ὀρθόδοξες χριστιανές εἶχαν προβλήματα μέ τούς μουσουλιμάνους συζύγους τους. Ὅσοσο δέν ἤθελε νά χαλάσει τό σπίτι της. Θά ἔκανε ὑπομονή. Μέ κανένα τρόπο ὅμως δέ σκόπευε νά ἀποχωρισεῖ τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία. Εἶχε ἀνάψει μεγάλη φλόγα μέσα της καί δέν γινόταν νά σθῆσει. Ἦταν ὁ πόθος της νά βαπτισεῖ. Μάθαινε, διάβαζε μέ ζῆλο τό Εὐαγγέλιο καί τούς βίους τῶν ἁγίων. Μπῆκε μέ τή βοήθεια τοῦ ἱερέα στήν κατήχηση, καί τό Πάσχα τοῦ 2013 τό ὄνειρό της θά γινόταν πραγματικότητα. Θά βαπτίζοταν ὀρθόδοξη χριστιανή! Μέ σταθερότητα καί γενναιότητα πιά ἀντιμετώπιζε τίς προσβολές καί τίς συχνές τηλεφωνικές ἀπειλές τοῦ ἀντρα της.

Στα τέλη τοῦ Ἀπριλίου ἔκανε ἕνα ταξίδι στή Σιβηρία, ὅπου ἔμεινε γιά δύο ἐβδομάδες στούς γονεῖς της. Τούς παραπονέθηκε μάλιστα πῶς τήν ἄφησαν ἀβάπτιστη. Ἡ μητέρα της εἶπε ὅτι αὐτοί ἔζησαν ὡς ἄθεοι, ἀλλά ἐκείνη νά βαπτισθεῖ, ἀφοῦ τό θέλει. Τῆς χάρισε κι ἕνα μενταγιόν μέ τήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, γιά νά τό φοράει.

Ἐπέστρεψε στήν Τουρκία κι ἔμενε πάλι στήσ Ἄννας. Ὁ ἄντρας της ἄρχισε νά τή συναντᾶ κάθε μέρα μετά τή δουλειά καί νά τήν ἀπειλεῖ ὅτι θά τή σκοτώσει. «Ἀλλήλαξες τήν πίστη σου», ἰσχυριζόταν. Μάλιστα ὅταν εἶδε τό μενταγιόν μέ τήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Σεραφείμ στό λαιμό της, ἔγινε θηρίο. Τό ἄρπαξε μέ βία, τό πέταξε κάτω καί τό κατέσρεψε.

Ἡ Ἑλένα συνέχιζε νά μένει στήσ Ἄννας κι ἐκεῖνος δέν ἔπαυε νά τήν ἀπειλεῖ. Ἐνα βράδυ φοβήθηκε τόσο πολὺ ἀπό τίς βρисиές καί ἀπειλές του στό τηλέφωνο, πού εἶπε ὅτι δέν θά πήγαινε τήν ἄλλη μέρα στή δουλειά. Ἐτρεμε ἡ καρδιά της σάν τό ἀφτέρουγο κι ἔρημο πουλί.

Ἐκείνη τή νύχτα, ὅταν μέ πολλή δυσκολία τήν πῆρε ὁ ὕπνος, εἶδε ἓνα ὑπέροχο ὄνειρο, πού τό διηγήθηκε τό πρωί στήν Ἄννα. Ἦταν μόνη της ἀπέναντι σέ μιὰ ἀπέραντη γαλάζια θάλασσα. Ἐνας ἄνθρωπος μέ πολὺ ἀγαθό καί ὁμορφο βλέμμα, μιὰ φωτεινή παρουσία, τήν πῆρε ἀπό τό χέρι, τῆς ἔδειξε ἀπερίγραπτες ὁμορφιές, πού δέν ἐκφράζονται μέ λόγια, καί τῆς εἶπε ὅτι ὅλα αὐτά ἐκεῖνος τά δημιούργησε. Μετά τῆς εἶπε: «Ἐλα σ' ἐμένα, κόρη μου. Νά ἀκολουθήσεις τό δικό μου δρόμο». Τό ἔνωσε βαδιά, Τόν γνώρισε! Ἦταν ὁ Χριστός! Αἰσθάνθηκε νά μπαίνει στήν ψυχή της ἀπέραντη εἰρήνη κι ἀγάπη δίχως ὄρια. Ὅταν ξύπνησε, εἶχαν διαλυθεῖ ὅλοι οἱ φόβοι καί ἦταν τόσο εὐτυχησμένη ὅσο ποτέ στή ζωή της.

Τό πρωί προσευχήθηκε μέ τήν Ἄννα. Ἦπιαν ἀγιασμό καί ἡ Ἑλένα ἔφυγε κάνοντας τό σταυρό της. Στίς τρεῖς τό μεσημέρι τηλεφώνησε στήν Ἄννα ὅτι ὁ ἄνδρας της τῆς ἔστειλε μήνυμα, σά νά μή συνέβαινε τίποτα, καί τῆς ζήτησε νά συναντηθοῦν στό σπίτι γιά νά μιλήσουν. Φεύγοντας ἀπό τή δουλειά συνάντησε τήν ἀνεψιά τοῦ ἄντρα της, στήν ὁποία εἶπε ὅτι πήγαινε νά τόν συναντήσει. «Ὅ,τι εἶναι νά γίνει, ἄς γίνεν», εἶπε. Αὐτά ἦταν καί τά τελευταῖα της λόγια.

Ἦταν 15 τοῦ Μάρτη τοῦ 2013. Ἡ Ἑλένα, σάν ἄκακο ἄρνιο, ἔπεσε στήν ἀπάτη τοῦ θηριώδους λύκου. Ὁ Τοῦρκος τήν περίμενε στό σπίτι καί μ' ἓνα μαχαίρι τήν ἔσφαξε. Στήν ἀστυνομία δήλωσε: «Αὐτό εἶχα νά προσφέρω στόν Ἀλλάχ».

Βαπτίστηκε στό αἶμα της, πού ἔβγαψε γιά ἄλλη μιὰ φορά κόκκινη τή μικρασιατική γῆ, τή χώρα τοῦ ἡλίου, τῶν δακρύων καί τῶν μαρτύρων. Ἡ ἀγνή ψυχή της πέταξε ἀνάλαφρη στόν οὐρανό, ὅπου τήν προῦπάντησε ὁ αἰώνιος Νυμφίος Χριστός, μέ τό γλυκύ του κάλεσμα:

«Ἐλα σ' ἐμένα, κόρη μου».

Τάφηκε στή γενέτειρά της, τή Σιθρία.

Ἄς εἶναι αἰώνια ἡ μνήμη της στή χορεία τῶν Νεομαρτύρων.